

CULTURA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și săteni 200 Lei
autoritățile sătești 300
instituții particulare și de stat 400
Iar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA.”
C. A. ROSETTI

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA No. 16.

BUGUREȘTI 3 FEBRUARIE 1929

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA No. 16

ANUL IX, Nr. 264.
Apare în fiecare Duminică

Doar moartea de i-o învăța!

I. Dîrjenia beției.

De o bună bucată de vreme se țipă la noi împotriva beției. Sunt mai multe zeci de ani de cînd se tot scrie în privința aceasta. Se dau vești care îți îngheață singele în vine despre pustirea pe care beția o săvîrșește în rîndurile poporului românesc. Ni se aduc la cunoștință socotelii, ca ale D-ului Manolescu, care ne arată că numai în câteva sate din Moldova se risipește zeci de milioane pe an, date numai pe băutura. Iar noi citim aceste știri, ne îngrozim o clipă, iar mai încolo viața își merge șirul ei obișnuit, fără ca beția să fie neliniștită întru nimic. Ba încă uneori ajunge și amenințătoare. Are un vrăjmas în ziua Duminicii, căci această zi cere închiderea circumliilor și deci împiedicarea băuturii. Dar de câte ori nu s'au auzit că bețivii au meșteșug să deschidă circumliile și Duminica Orașului Roman era vestit că, pînă și în poarta episcopiei, circumliile stăteau deschise Duminica și se auzeau bine în stradă chiotele celor care chefulau acolo în ziua Duminii.

Iată deci că beția nu înțelege să dea îndărăt, ba încă își poartă drepturi și lasă la iveală oricum și ori cînd. Deci, cu toate strigătele de zeci de ani împotriva ei, nimenea încă pînă acum nu i-a pus mîna în chică și ea îndrăznește a sta țanțoșă și înfruntătoare împotriva tuturor.

II. Cît o să meargă așa?

Cași un trup sănătos, care nu și caută de sănătate, ci face păcate împotriva ei și se uită nepăsător la tine cînd îi spui că sănătatea se poate vătăma și ea, dacă îți bați joc de dînsa, — așa parcă e și țînta noastră față de strigătele împotriva beției. Aude omul, dar nu i pasă. Ba încă se pune și la împotrivire cu tine...

— Ia lasă-mă, omule! Ce? n'au mai băut oamenii pe lume. Și totuși n'au mai pățit nimic. Nu era cutare, care a trăit peste 80 de ani și în fiecare zi trăgea țuca din gros? Iar cutare nu era dintre băutori, și totuși abia se ținea pe picioare, ca un sfrîlt, și lute la suflăt vîntul.

Cu aceasta și se dă înainte, că și cutare bea și n'a avut nici-o pagubă. Dar nu vrea să pomenească de cei zeci și sute care au avut pagubă și moarte. Se ia după unul care a fost mai tare și nu l'a ajuns primejdia, dar nu se ia după puzderia de bețivi care au căzut în cea mai nenorocită soartă și de povestea cărora sunt pline ziarele pe fiecare zi...

Se vede însă că așa este făcut omul, că nu se învață din loviturile cele ușoare, ci numai din cele grele, dacă se învață și din acelea! Cîtă vreme te-a fript puțin, nu te prea sperii. Te scuturi ușor cu un: «Ei! n'a fost nimic!» Se vede că omul așteaptă să-și rupă picioarele și să i sară încheieturile din loc, pentru ca să se învețe!

Afita ne a mai rămas, căci ce este de spus împotriva beției s'a spus. Se știe că nenorocirea și moartea este capătul ei. Mai mult decît atîta ce să le spui? Nu i mai trebuie omului decît să i vie moartea în față, aproape aproape, căci dacă aude de ea că e cam departe, nu se prea neliniștește.

Se pare însă că lucrurile au ajuns aci și că starea veche își așteaptă acum încununarea prin moarte.

III. Atît a mai rămas.

În adevăr, de o bucată de vreme, lumea s'a neliniștit în privința băuturilor ca nici-o dată mai înainte. O veste înfricoșată a străbătut țara. Băutura începe a se cere acum nu pe încetul, ci în chip fulgerător.

Toată țara a aflat de mai multe întimplări nenorocite, în felurile laturii ale ei, oameni care s'au pus pe băut, la câteva ceasuri după aceea, au orbit și apoi au murit. Și au fost așa de dese întimplările acestea, nenorocite și așa lute a venit oșinda morții asupra beției, încît, de data aceasta, lumea chiar s'a turburat. Vede că nu mai este pleșca să bei zec de ani și apoi s'o alege ce o da Dumnezeu, dar pînă atunci tu ți-ai făcut cheful și dambლა. Nu. Te ajunge blestemul băuturii groaznic de lute.

Va să zică avem a face cu o otrăvire în lege!

Ei! mai voiiți, oameni buni, dovedă că băutura e otravă? O mai țil acum cu graiul că o duci cu băutura pînă la 80 de ani? Uite că n'o duci nici 80 de ceasuri.

Și dacă omul i-a zis, în bațocură, apeii că e «apă chioară», iese la iveală adevărul că apa nu e chioară, ci ajungî chior din beție, ba chiar și orb. Cu apa trăiește omul viața cea sănătoasă, fiindcă în trupul omului e todeauna apă, dar spiritul, cum intră în trupul tău, aici e prăpădul.

S'a speriat omul de așa vești. Dar bine că s'a speriat. Doar de s'o cumînți măcar din aceasta. Dacă numai cînd vede moartea cu ochii, se îngîndurează, bine că s'a îngîndurat măcar așa! Dar oricum, nu e treabă de om cuminte că, numai cînd ajunge cuțitul la os, începi să-ți tragi măsurile.

Ni s'a povestit că au început circumliarii să se plîngă că s'a împuținat vînzarea băuturilor de groaza care a cuprins lumea ca să nu i se dea spirt omorîtor grabnic zis «spirt metilic». Oh! numai de ar ținea groaza aceasta mult, căci uneori nici moartea nu i îngrozește pe om. Ajunge păcatul atît de înrădăcinat, așa cade omul în pofta trupului, încît al de a face în el cu un biet rob, care nu mai are puterea de a se stăpîni. Ne temem ca nu cumva, îndată ce nu se va mai auzi de oameni otrăviți prin spirt, lumea să nu zică apoi că primejdia a trecut și să înceapă iar a bea.

Se poate și asta. Dar de o camdată, atît cit este omul îngrozit acum, să i ținem aceasta în față, căci, într'o măsură oarecare, se vede că numai groaza aceasta îl poate cumînți.

E dureros că au trebuit să piară atîtea vieți, dar totuși, de ar scăpa altele! Dovada care a venit a fost înfricoșată. Ea trebuie să și aibă urmări, atît pentru cîrmul torii țării, ca să grăbească cu măsurile de stîrpire a beției; iar, pe de altă altă parte, ca să încredințeze pe oameni că noi nu spunem vorbe goale cînd strigăm împotriva beției, ci că vorbele goale sunt ale celor care se laudă cu bețivii care au ajuns la 80 de ani.

Arhim. SCRIBAN

O proclamație dată de Ioan Alexandru Voevod, prin anul 1421

† *Proclamație dată de Ioan Alexandru Voevod...*

Proclamație dată de Ioan Alexandru Voevod, prin anul 1421...

† Cătră toți Brașovenii și țara Bărsei.

† Ioan Alexandru Voevoda și Domnu a tótă Țera Românească fiul lui Mircea Marelui Voevod. Scrie Domnia mea Brașovenilor tuturoră, părăgarilor și săracilor și Țerei Bărsei multă sănătate și bucurie, ca prietenilor mei și fraților. De aceia au venit aici frații noștri și au văzut cum s'tau eu ziua și noaptea. Deci să știe Grația Votră, căci stau patru domni mari cu oștile gata în Drestur pe Dunăre, — Feriz Beg și Azbuga și Caracia Beg

și Balaban Beg, — iar alte ôste stă la Pyrgos, iar marele împăratu Amurat Beg este trei zile de mers de mersu dela mine. De aceea, fraților mei, cu voi pot, iar fără voi nu pot să stau dinaintea lor. Deci să vă adunați și să stați gata, ca în orice oră, când va zice Domnia mea, în acea oră să soșiți. Și iarăși, câte vă voru spune frații voștri să i credeți. Și Dumnezeu să vă bucure.

Îscălitura domnească este cu cerneală roșie — după cum se obișnuia — iar sigiliul este cu tuș.

Această scrisoare datează de prin anul 1421 și relatează un fapt istoric însemnat, adunarea armatei sultanului Amurat II-lea dincolo de Dunăre și căuta a și întinde dominația până peste Carpați. Turcii se pregăteau a lua Constantinopol, iar Transilvania și Ungaria tremurau ca nu cumva turcii să și întindă dominațiunea până peste Carpați și această scrisoare este un testimoniu neperitor că românii au fost totdeauna o sentinelă trează și neadormită a civilizației.

I. DIMITRIU

Rolul social al femeii

Din frământarea în care se svărcolește omenirea întreagă, în năzuința ei spre progres, s'a născut ca o nevoe neapărată feminismul. Prin cererea de drepturi civile și politice femeile nu înțeleg să facă o politică de căpătuală, egoistă, lipsită de ideal; ele nu vor face din aceste drepturi un bici de foc cu care să lovească în drepturile bărbatului, nici nu vor fruneca frumoasele lor calități, căci ori câte drepturi politice și civile ar avea, ori cât s'ar distinge ele, nu vor putea nici odată atinge culmile, la care au ajuns bărbații.

Feminismul este semnalul care arată că femeia s'a deșteptat la nouă viață, c'a aflat credința cea adevărată; ea nu vrea să fie numai păpușă. Conștiința de datorii ce le are, rolul ei de mamă și soție, ea vrea să fie conștiință și de drepturile și îndatoririle ei de cetățean, de tributul de muncă ce trebuie să dea operei sociale.

Până în prezent femeia a fost lăsată în voea soartei conducându-se numai din instinct; ea vrea acum, în deplină lămură și libertate de acțiune să și cultive aceste instincte, ca ast-fel perfecționate să le pună în ajutorul societății pentru a da roade bune.

Demoralizarea socială, noianul de nenorociri, care otrăvesc frageda tinereță și chiar copilaria de acum și alte probleme asemănătoare de viață, cer nelătarziat intervenirea femeii. Barbații n'au timp pentru asta și deși sânt și ei părinți de copii, nu vor să dea însemnătatea cuvenită acestei mari trebuinți. Vârtejul politic, li obsoarbe li înghite cu totul, astfel că această misiune revine femeii; însă pentru a putea pune în aplicare programul necesar, este nevoe de deplină libertate în acțiune: *puterea de legisferare*.

În timpul de față există o mișcare în acest sens, dar acei ce o propagă sânt prea puțini și nu vor fi mari realizări decît cînd masele vor fi cucerite, deci cei convinși de nevoia adevărului să strângă rîndurile și să lupte.

Reformele în adevăr sănătoase cer oameni cu vederi profunde, suflet curat, tare la muncă, care să pună mai presus de toate: binele națiunii și numai astfel un popor pășește spre pr. greș.

În clipile de față, artistului, financiarului, lucrătorului, adolescentului, femeii ca și bărbatului, chiar și copilului, i se cere să facă o operă, mică sau mare, i să o operă care să trăiască, să rodească, care să poarte în ea sămînța altei vieți, altei lorțe viitoare.

Barbații prin cirașul lor, au dat o Românie Mare și întregită; femeii îi revine să i lege rînie, puternică și neadormită ea trebuie să calauzească pașii tineretului de mîine, nădejdea noastră.

La dovada că femeia făcînd politică se va desorganiza familia se poate spune următoarele: *la baza feminismului stă idealul patriotic al regenerării sociale, care nu se poate îndeplini decît prin însănoșirea moravurilor și că e o datorie a celor luminate, să le deștepte pe toate la această credință, chiar fără voea lor.* Barbații ar trebui să fie mai mulțămii văzîndu-și soțiile cu creierul ocupat pentru binele copiilor și al țării, de cît perzând cel mai frumos timp în așa zisele distracții care de multe ori sânt foarte dăunătoare și alte îndeletniciri fără rost.

Familia nu va suferi prin faptul că femeile vor face politică; deasemenea nu este întemeia a teama că femeia se va masculiniza, căci sublima maternitate pururi și neclintit-i stă chezașie.

O mică parte dintre femeii vor fi luptătoare, — reginele unui imens stupar, — celelalte își vor legăna copilașii la sân, cu aceeași dragoste și îngrijire ca și pînă acum, însă mai conștiente, cu moralul mai ridicat, iar din căminul cald, raze blînde cu a-dăncii răsîrîngeri, vor lumina această politică de doctrină ce se chiamă feminism.

C. P.

Slavă Muncii

— FABULĂ —

de Vasile Militaru

Muncă, — rugăciune sfântă,

Subt al cărei tainic har

Cine se avîntă,

Cîntă

Și se 'naltă ca mireasma de tîmbe 'nt'un altar, —

Slavă ție

Pe vecie,

Evangelie curată,

Din ai cărei psalmi se gustă fericire adevărată!

Muncă binefăcătoare, neamul meu îți știe harul,

Că, de veacuri, frînt pe gîle

Subt aleaz de ciocărlie,

Cu sudoarea mir pe frunte, țte'nchină tot plugarul!

Neamul meu cunoaște taina că, sub cer, numai prin tine.

Cînd cu plînsu'n sita genii

Nu l'au zdumicat bejenii, —

A'nfeles ce'i bucuria unor zile de mai bine

Și de-aceia 'n revărsatul zorilor de primăvară,

Cînd cu plugurile ară,

Neamul meu, prin brazde negre, lungi și late scrie.

Ție,

Imn de slavă, cu 'nfelesuri de nespuză mărețe!

Muncă, — fericire vie sau măiastră zeltate

Ce desgrozi comori într'una și-ai comori nedesgropate, —

Azi, cînd nu mai vin bejenii peste noi, ca'n vremuri crunte,

Dăruiește-ne tot harul, ca — prin tine — neamul meu,

Cu sudoarea mir pe frunte,

Sufletul să și i'nalțe pînă 'n slavă la Dumnezeu!

Despre concursul de frumusețe

«Nu frumusețea corpului, ci a sufletului să preferați la o femeie!»
— sună o cugetare japoneză.

În călătoria mea făcută în jurul lumii, am putut avea ocazia să constat, că poporul japonez este cu mult mai moral ca cel european. Acolo nu s'ar putea admite un concurs al frumuseții fizice, — care, concurs, a luat avînt în țările albilor. Ba că cutare domnișoară, s'eu doamnă, are piciorulele cele mai frumoase din lume. La alta: ochii, gura... și așa mai departe. Dar s'avem iertare; poate picioarele cele mai frumoase din Europa, însă nu din lume; — pentru că demnitatea frumusețelor japoneze s'eu indiene nu le permite ca să se «alîzeze» pe la diferite concursuri de frumusețe ca suroriile lor albe.

Prin Japonia, India și chiar în insulele Oceaniei — pe unde am avut ocazia ca să străbat, — am observat că aproape toți bărbații îndeplinesc cu sîntenie cugetarea pusă de subsemnalul în capul acestui mic articol. Deci, ei, bărbații, nu preferă la o femeie frumusețea corpului, ci aceea a sufletului. Ei știu, că femeia cu-n trup frumos nu și poate atribui ei însăși nici-un merit, — pentru că frumusețea ei s'a dăruit de către Creatorul tuturor ființelor. Și pentru ce să se înalțare acelea urate ca nu s-

și ele frumoase? Sunt ele vinovate cu ceva? Nu. Dacă frumusețea n'au nici-un merit ca s' frumusețe; atunci nici uratele n'au nici-o vină ca-s urate. Așa a fost voința Plămăuitorului, carele a știut ce face.

Și apoi s'a constatat, că aproape toate frumusețea au sufletele... urate; pe cînd urăjenile au sufletele... frumoase. — Aici este meritul femeii. Frumusețea trupească li a fost dăruită și de aceea ele n'au nici-un merit pentru ca; în schimb cele urate — pentru frumusețea lor sufletescă — au tot meritul, — deoarece ele însăși au contribuit la această frumusețe.

O altă cugetare, însă indiană, sună: «Dacă frumusețea trupească este poteca care duce sigur la pierzanie, apoi urăjenia trupească aproape întotdeauna duce «la virtute». Și așa chiar este. Pentru că un suflet frumos — aflat într'o urăjenie — nici-odată nu va duce la păcat; — cum adeseori tărăște sufletul cel urât dintr'un corp frumos.

... Și o asemenea frumusețe a început lumea europeană ca să aleagă și să răsplatească!

Preot Gr. D. Cruceanu
Hagiu-Doctorand
Parohul Bisericii Cernica-Iltov

Inșănătoșire morală.

Strigăt de alarmă

Ici și colo, pe întinsul țării noastre, dacă întâmplător coborâm la sate, să ne întâlnim cu gospodarii, apoi la fiecare pas, ochii noștri vor avea să vadă, flăcâii cu fețele palide, fetele scrofuloase, copiii bu-buroși și o mulțime de alte chipuri scofălcite, ce se arată cu multă durere privirilor noastre.

De multe ori par'că aceste vedenii ne impun groază, însă de mai multe ori trecem ne-păsători, fără ca noi să facem cel mai elementar sacrificiu, în sensul educației.

Prețurindeni domnește imoralitatea, stricăciunea, bestialitatea, răpire de minore, lipsă de bună conduită și o mulțime de alte ciudățenii, care sigur nu ne-au înspăimântat dacă cârturarul e bine și situația sa din toate punctele de vedere e pusă la adăpostul fericierei.

Ne pierе floarea neamului, ni se stinge mândria basmelor cu feții și zânele, ni se împuținează vlaga, țaria și o mulțime de alte virtuți, la care nu ne opunem și nici măcar nu ne sinchisim în fața de-zastrului, ce ne pricinujește zi cu zi, peiră.

Tuberculoza a început să ne ofileze și chiar să ne înmormânteze trandafirii cei mai frumoși ai neamului, lăsându-ne în urmă pe zi ce vremea își toarce fuioarei vieții, goluri de mare durere.

S. filisul deasemeni își sapă în chipurile tineretului gropile morții, scofălcind din frumusețea obrazilor ca para focului, ciudățenia celui mai oribil desfigurat.

Dacă lucrurile și viața prezentului ne indică și arată aceste stricăciuni, mai putem

oare dăinu în asemenea condițiuni?

Mai putem sta în răspântii cu brațele încrucișate fără a le da o mână de ajutor?

De ce dăm mână liberă immoralității și lăsăm cu pile-juri de acestea, să se stingă ca un fum cinstea străbunilor noștri?

Bunicii noștri ridicau stâncă cu brațele, mulțimea firavă de acum, nu se încumetă nici măcar la un bolovan!

Vina se atribuiește mai cu osebire educatorilor, fiindcă unde se întâlnește asemenea cazuri, pe lângă că nu-i sfătuește a se feri, dar de multe ori îi aflăm părtași. Sfaturi bune și înțelepte le mai găsim în gura bătrânilor apostoli, iar răul s'a întins înspăimântător odată cu tineretul zilelor de acum. Ne trebuie în primul rând odată pentru todeauna judecata binelui, iar nu apucături ce duc la plăceri josnice și fără vr'eun folos.

Acesta trebuie să călăuzească mintea ori cui, ca mai apoi răul să nu-și mai respire colții veninoși.

Totul e limitat în acțiunea vieții, dacă judecata minții a prins numai slove de aur.

În fața primejdiei ce ne amenință neamul, socot ca mijloc de apărare o unitate sufletească, cu intențiuni de a ridica moravurile ușoare și a introna cu toate mijloacele posibile, viața curată, munca cinstită, cultura, biserica, școala, cooperarea și alte învățături folositoare, care într'un scurt timp, va incununa cu lauri de ferice neamul românesc.

La fapte!
C. Georgescu-Obreja

Răvase rămnicene

Lume multă și din toate părțile satelor, venise, în ziua de 13 Ianuarie la școala din com. Obreja. De vre-o săptămână mai înainte, învățătorul s'vlonise, că în acea zi se vor aduna la școală învățătorii străini și alți cărturari, care vor a mai sta de vorbă cu gospodarii comunei noastre. Pretutindeni bucurie în căsuțe, iar flăcâii și fetele așteptau cu multă veselie și în haine de sărbătoare ziua s'erbărei.

Gherul își mai înmuia colții frigului, din care pricină mulți se hotărâ a veni.
Cât vedeai cu ochii pe întinsul ulițelor, se observau numai căruțe și păcuri de oameni, femei și fete, veniau hăulind către școală.

Soarele scoatea sclipiri de foc de pe frumusețea iilor, ce învălurau corpul românelor.

La ora 2 p. m. s'a început programul, cu următoarele: Poezii, snoave, dialoguri, glu-

me, anecdote, piesa de teatru «Mana» și o mulțime de alte producțiuni, care au avut frumosul efect de a stârni haz și morală. D-l F. Dumitrescu a vorbit sătenilor despre alimentare și frumusețea porturilor române. D-sa a strecurat multe cuvinte pline de miez, drept care mulțimă, asistenții l'au răsplătit cu furtive aplauze.

S'au cântat multe cântece cu adulețe și de o armonie fermecătoare. La fiecare sfârșit de strofă, parte din bătrâni, scoteau câte un lung oftat, la gândul vremurilor de odinioară și cele de azi.

Din oaspeții am putut cunoaște următoarele persoane: Familia Voicu - administrator, familiile: Andronescu, Geală, Rădulescu, Ivănescu, învățător, d. Ghinea șeful secției, Preotul I. V. Iordache, Ion Timoiuan, V. Florescu inv. ș. a.

C. G. O.

JUDECATA DE APOI

(Duminecă 3 Februarie)

Este netăgăduit faptul că omul poartă răspunderea faptelor sale. Pentru tot răul ce săvârșește — vătămând dezvoltarea armonioasă a societății — el este judecat și pedepsit după gravitatea faptei. Nu întotdeauna însă sentința dată de judecătorilor este cea mai bună, și nu toți cei ce calcă legea atât ce dumnezească cât și cea omenească își primesc pedeapsa aici pe pământ.

Cu toate acestea nimeni să nu se gândească că ar putea scăpa să nu-și dea seama vreedată de toate gândurile, vorbele și faptele sale. Se îndoiește oare cineva de existența unei judecări ultime? Eu cred că nu. Conștiința noastră ne mărturisește că există un judecător dinaintea căruia nu putem fugi și de care nu putem ascunde nimic.

Vai, ce înfricoșată zi trebuie să fie aceia când va trebui să ne înfățișăm înaintea acestui atotdrept judecător?

Despre această ultimă judecată ne vorbește evanghelia de astăzi. (Matei 25, 31-46).

În ziua aceia puterile cerului se vor clădi și Fiul Omului — Luca 21, 27 — venind pe nori cu putere și cu slavă multă, înconjurat de sfinții săi îngeri, va ședea pe scaunul slavei sale, și va aduna înaintea lui pe toate limbile, și va despărți pe cei buni de cei răi, precum despărte pastorul oile de iezi — Matei 25, 31 — și va zice celor dela dreapta: «veniți binecuvântații Părintelui meu, moștenii împărăției care este gătită vouă dela întemeierea lumii»; iar celor dela stânga: «duceți-vă dela mine, blestemăților în focul cel vecinic, care este gătit diavolului».

Ce îngrozitoare zi! Cu ce ne vom înfățișa noi oare în această zi? Cine nu va tremura atunci? Cine va îndrăzni să-și ridice măcar ochii

înaintea celui ce arde ca focul, înaintea celui ce cunoaște toate ascunsurile inimii și răunchilor noștri?

Atunci conștiința noastră se va trezi și fiecare își va vedea greșelele, cari i se vor descoperi înaintea întregului univers, înaintea îngerilor și a oamenilor.

Dacă astăzi tănuim multe din păcatele noastre, oare atunci în fața Fiului lui Dumnezeu, în fața adevăratului și sfințeniei însăși putea-vom ascunde ceva? Care este nebulul să-și închipească așă ceva? Atunci va trebui să dăm seama de toate lucrările noastre și de felul cum am întrebunțat darurile ce ni le-a dat bunul Dumnezeu.

Ce minunată zi pentru unii și ce înfricoșată zi pentru alții, să auzi roștindu-se pentru vecinicie osanda sau fericierea, după cum tu însuși și ai pregătit-o.

În ziua aceasta nu vre-un om stă pe scaunul de judecată ci împăratul slavei, înaintea ochiului căruia stă tot răul și binele, și deci cine s'ar putea lăuda că are inimă curată sau e curat de păcate? Cine va putea fugi dela fața lui, când El e pretutindeni?

Acesta este ziua în care toți cei păcătoși vor striga «munților cădeți peste noi și voi dealurilor acoperiți-ne». (Luca 23, 30).

Da, iubite creștine, plin de groază e sfârșitul celor ce pe pământ n'au păzit așezământul lui Dumnezeu și nici n'au umblat în legea lui; dimpotrivă au uitat facerile lui de bine și de minunile cari au arătat lor. (Psalm 77, 14).

Frate creștine, adu-ți aminte de această zi și lucrează în așa fel ca să culugi bucurii și nu dureri. Gândește-te că înaintea atotdreptului judecător nimeni nu te poate însoți să te aplece înaintea tribunalelor omenești, ci acolo

numai faptele tale pot merge și mărturisii pentru tine.

Făcut-ai fapte vrednice de mântuire după cum le spune atotputernicul judecător celor deadreapta: «flămând am fost și mi-ați dat de am mâncat, insetat am fost și mi-ați dat de am băut, gol și m'ați îmbrăcat, bolnav am fost și m'ați cercetat...».

Iubite frate, citește bine și gândește-te la cele ce spune Mântuitorul «că orice ați făcut unuia dintr'acești frați ai mei prea mici, mie ați făcut». Auzi, orice faptă bună pe care tu o faci semenului tău și deci și orice rău se răsfărâge asupra Mântuitorului.

Noi toți suntem membre ale lui Hristos, și dacă rănim pe vre-unul dintre noi prin purtările noastre rănim pe însuși Mântuitorul.

Din aceasta poți învăța iarăși că milostenia este singura care poate șterge păcatele noastre.

Prin milostenie noi ne arătăm dragostea față de semenii noștri și față de Dumnezeu. Motivul adevărat al milosteniei însă trebuie să fie iubirea de Dumnezeu.

Împodobește și deci viața, iubite frate, că de tine depinde să-ți alegi un loc unde să stai cu îngerii, cu Avraam, cu profeții, cu Apostolii, cu sfinții, sau să stai cu diavolul, cu Cain, cu toți prigonitorii profeților și sfinților, cu Iuda, cu Caiafa și cu toți criminalii.

Fugi de păcat ca să poți îndepărta dela tine osanda, îndreptează-ți viața aici pe pământ, plângi acum împreună cu Petru păcatele tale ca să nu ajungi să plângi în zadar o veșnicie ca fugarul Cain și ca vânzătorul Iuda.

Nu uita că cei răi vor merge la muncă veșnică, iar cei drepti la viața veșnică.

Pr. D. D. Achimescu

PAGINI DE DEMULT

Bardul de la Mircești, Vasile Alecsandri a cunoscut tot așa de bine Bucovina ca și poetul Mihail Eminescu.

Amândoi aveau strâns legături de prietenie cu frunțașii vieții românești, din acele vremuri, de pe pământul lui Ștefan cel Mare.

Vasile Alecsandri colabura la ziarul «Bucovina» ce apărea în Cernăuți, și găsim în acest ziar, în anul 1850, publicată o frumoasă scrisoare a poetului adresată boerului Alecu Hurmuzachi.

Reproducem aici această scrisoare pentru însemnătatea ei:

C. C. R.

Cântece populare românești

Iubite A...!

Îți aduci aminte de o seară din luna lui Iulie a anului trecut, când ne'allam mai mulți prieteni adunați la moșia noastră, la poezia Cernauci? N. R. C. tu și eu ne pomniserăm de la curte cu gând de a face vânat la rațe, și sosind pe malul iazului de lângă casă, ne lungiserăm pe vorbă așteptând ca rațele să vie la buza puștii. Zic, buza puștii, căci deși eram patru vânători, numai o singură armă aveam.

Soarele culcându-se din dosul pădurilor Cernauci, răspândea valuri de rază înocante, casele lunecau printre frunzele copacilor ca niște șerpi de aur și veniau de se juca pe fața iazului. Aerul era lin, cerul împodobit cu vâpseli de minune și natura întreagă cufundată într-o tăcere adâncă în preajma măreții apuneri a soarelui. Pământul părea a zice cel de pe urmă adio luminii cerești, și a se pregăti de serbat tainele nopții.

Frumoasă seară era aceea! Frumoasă și plină de simțiri dulci

pentru noi. Nu se zărea altă mișcare împrejur decât clătinarea papurii din iaz, pricinuită prin trecerea vreunei păseri de baltă ce își căuta cuibul. Nu se auzia alt sunet de cât glasul lung tainic și pătrunzător al unui buciom, care răsună din partea Moldovei. Acel sunet trezi fiori fierbinți în inimile noastre, căci părea a fi glasul țării, chemânduși copii rătăciți în străinătate!

Atunci, ca todeauna, începurăm tuspătru o lungă și mult interesantă disertație asupra neamului românesc. Unul vorbi despre istoria lui atât de bogată în fapte eroice, în cât ar putea sluji de izvor la sute de romănuri istorice, dacă s'ar naște vreun Walter Skot la noi. Altul făcu analiză proverbelor, ce cullesese din gura poporului, și care sunt de natură a da o mare și minunată idee de cumințenia lui.

Un al treilea descrie obiceiurile și moravurile românilor, căutând a face o alăturare comparativă între ele și ale vechilor romani, și ne dovedi în multe puncturi că locuitorii țăriilor noastre au păstrat mai multe rămășițe strămoșești de cât locuitorii Romei de astăzi. În sfârșit veni rândul meu și fusesi rugat a zice balada Mioarei. Deși eu n'o știam în-

treagă pe de rost, totuși vă spusesei câteva părți din ea, carele deșteptară în voi o mare admirație pentru poezia poporească.

Iată dar că în memoria acelei seri minunate de la Cernauci și în nădejde de a descoperii la lumină comorile de dulce poezie, ce stau ascunse în sânul poporului român, iată zic că îți trimet acum întreaga «baladă a Mioarei. Orice român o va ceta în gazeta «Bucovina», va avea dreptul de a se fali de geniul neamului său!

Această baladă a căruui subiect e foarte simplu, începe prin două versuri, ce sunt totodată și o minunată iconă poetică și o dovadă de dreapta prețuire, ce poporul știe face de frumusețea țării sale.

Pe-un picior de plai
Pe-o gură de rai...

Românul își iubește pământul unde s'a născut, ca un rai, din cari nici tiraniile cele mai crude nu sunt în stare a'l gonii. Câte năvăliri de barbari au trecut peste biata țară! Câte palme dumnezeiești au căzut peste bietul român! Și cu toate acestea poporul a rămas neclintit pe locul său, păstrânduși naționalita-

tea în mijlocul aprigilor nevoi, și zicând spre mângâere: Apa trece, pietrele rămân!

Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai,
Iată vin în cale
Se cobor la vale
Tre turme de miei
Cu trei ciobănei!

Strofa aceasta ni-arată un tablou viu de emigrațiile (pribegiriile turmelor ce se coboară în fiecare an, din vârlurile Carpaților și trec prin Moldova de se duc să ierneze peste Dunăre. Sute de mii de oi mănate de mocani îmbrăcați cu sarice albe ies din gurile munților îndată ce frigel toamnei sosește prevestind iarna, și merg să găsească pășuni în câmpiile țării rusești sub poalele Balcanilor. Unele vin de la Vrancea, altele de pe coastele Ceahlăului; altele de pe văile Bistriței și ale Moldovei; iar cele mai multe de peste Carpați, din Transilvania.

Deosebitele turme se adună la un loc și formează caravane numeroase ce se coboară încet spre Dunăre — unind zberatul lor jalnic cu lătratul câinilor de pază cu sunetul telincelor aninate de

Diferite Cugetări din Lume

(Din volumul — cu acest titlu — care va apare în curând)

Japonia. — Muncă și cinstea înaltă pe om.

Suedia. — Timpul n'aduce numai bani, ci și glorie.

Ungaria. — Prin voința se învinge orice obstacol.

India. — Nu face din durerea altuia veselia ta.

Anglia. — Un strop de cerneală poate face un milion să gândească.

Turcia. — Căinii judecă mai bine pe oameni, decât oamenii pe câini.

Rusia. — Nu este în todeauna bine ca să spui tot ce gândești.

China. — Sănătatea este mai bună decât bogăția. Nimeni nu încearcă să-și o împrumute.

Egipt. — Viața fără de religie s'ar prăbuși în cataclismul întunericului.

Franța. — Virtutea este un titlu care se recomandă tuturor oamenilor.

Norvegia. — Lenevia consumă pe nesimțite toate virtuțile.

Macedonia. — Nenorocirea vine pe aripele gândului și pleacă pe picioarele melcului.

Palestina. — Să faci cât de puțin rău și cât de mult bine.

România. — Dacă voinți să cunoști progresul unei țări, să numărați câte biblioteci are (Carmen-Sylva).

Germania. — Nici odată nu ești sătul de viață, ci de tine însuși.

Persia. — Veșnicia este o zi fără de început și sfârșit.

America. — Nu cheltuiți în zadar timpul, căci acesta este materia primă din care e făcută viața noastră.

Spania. — Omul leneș, se strică ca și apa cea stătătoare.

Canada. — Prin muncă a ajuns omenirea la progresul de astăzi.

Australia. — Fratele săraciei este luxul carele purerea a ros și va roade omenirea.

Fără autorizație specială din partea mea, nici o revistă — sau ziar — n'are voie să mai reproducă din aceste cugetări traduse pentru prima oară în românește.

Adunate și traduse de:
Preot Hagiu Grivas D. Cruceanu

gătul măgarilor, și cu șueratul pătrunzător al mocanilor călăuzi. Viața simplă și patriarhală! Tabloul vrednic de veacurile acele nevinovate, pe când crăii nu erau de cât niște păstori.

Unu-i Moldovan
Unu-i Ungurian
Și unu-i Vrancean!

Adică unu-i de pe valea Moldovei, unu-i de la Vrancea și unu-i din Ardeal. Din nenorocire, poporul nostru din Moldova confundă toate dese numele de ardelean cu cel de ungurian, căci el nu a ajuns a cunoaște cât e de întins pământul locuit de români. El nu știe că dincolo de hotarele țării lui, că peste Carpați și până în sânul Ungariei; că peste Dunăre și până în sânul Macedoniei; că peste pârăul Molniței și peste râul Prutului, se află tot români ca dânsul, și cari într'un cuvânt sunt frații lui și de același nume și de același sânge. Pușini sunt la număr între români, cari au cunoștința de întinderea neamului lor și mai puțin încă acei cari sunt convingți de puterea ce ar dobândi acest neam nenorocit, cînd toate ramurile lui ar fi adunate pe lângă vechea lor tulpină.

«Oiță bărsană!
De ești năzdravană
Și de-a fi să mor
În câmp de mohor...»

Poporul român are mare plăcere a crede în fatalitate în soartă. El își împarte viața în zile bune și în zile rele și prin urmare nenorocirile îl găsesc totdeauna pregătit la lovirea lor... așa nici o întâmplare cât de ațepătoare ramurile lui ar fi adunate pe lângă vechea lor tulpină.

SCURTE SFATURI DE PIERINA DELFINO SESSA

Când ni se încredințează să facem un lucru, este în interesul nostru să-l executăm bine, sau să nu-l executăm de loc. Viața fiind un dar, pe care toți îl primim, cea mai înaltă datorie a noastră este, să o întrebuințăm cu folos și în modul cel mai bun posibil.

Dar, pe-trucă tu copilă mea, nu poți adopta lumea firei tale, va trebui să te încovoie puțin, tu însăși, după dorințele mele; și dacă nu vei putea educa pe alții după modelul tău, caută de a-ți educa sufletul astfel încât să poți trăi în perfectă armonie cu tine însăși și în bună armonie și cu lucrurile. Ceia ce face traiul anevoios, sânt tocmai raporturile umane, grămada înfinitelor voințe, ale instinctelor, ale intereselor ale egoismelor. Civilizația aruncă asupra tuturor acestora un văl, care pe laci pe colo se subțiază și rupe, lăsând să străbată chiar ochiul cel mai puțin acut.

Te vei găsi tu în fața celor mai strani aspecte ale vieții; multe din ele te vor desugusta și tu te vei gândi la altceva.

Câte odată lumea-ți va părea tragică, dar mai adesea ori comică sau d'odată așa amândouă vei vedea măști, măști și iar măști, dar nu-ți va fi greu să descoperi și sub ele chipul crudelor realități.

Vezi auzi minciuni și minciuni, cele mai abile, cele mai curioase, cele mai dibace le vei vedea eșite din buze de coraliu, căci femeile mint atât de înconștient, cu atâtă știință și adesea fără pregătire. Pentru apărare? Pentru tantezi?

E o moștenire de la Eva aceasta? Și vei minți și tu vre-o dată copilă mea? Dar dacă se întâmplă ca o ilacără să și se aprindă și să-ți roșească obrazul, dacă vei simți desgut de tine, cum se întâmplă naturilor așezate, atunci nu vei mai putea a spune minciuni, ci ajunși conștientă de această uricioasă deprindere vei prefera adevărul sau tăcerea. Atunci din gură ta vor eși o mulțime de întrebări.

Pentru ce atâtea măști și atâtea minciuni? Pentru ce oamenii vor să se arate mai buni decât sânt? Spre a înșela mai bine pe aproapele? Mai adesea da, dar și pe-trucă virtutea stă și va sta în lume acunșă sub obroc, nu ca un curat ideal, ideal de frumusețe nu ca o oază, la care nu se ajunge, decât cu multă oboșală, cu mult sacrificiu.

Pentru a evita sforțuri și sacrificii, o mare parte a omeniilor se prelace că cunoaște această oază, de care nu-și știe decât numele.

Spectaculului lumei este așa dar foarte puțin atrăgător.

E foarte variat fetișo. El de altfel nu este nici mai urât, nici mai rău decât sânt oamenii, cu oarecari rare excepțiuni, el este

sau pe d'antregul bun sau pe d'antregul rău.

E ușor a zice că lumea e perversă, pe-trucă aceste defecte, cari sânt mai mult sau mai puțin ale noastre, dar pe care noi ezitam a le cunoaște, le vedem la alții ca într-o oglindă. Dar câtă indulgență avem pentru eul nostru!.. Și bunăteata altora n'o măsurăm adesea c'un metru cu totul personal, ci cu oarecare măsură potrivită egolismului nostru. Unde acesta e mai dezvoltat, vei găsi mai multă senină justicie; unde e mai multă înțelegerere, mai mare indulgență.

Dar tu, mai întâi de toate, caută în tine a te lumina. De greșelile tale și de nenorocirile tale; nu acuza pe alții mai înainte de tine însuși. Dacă cineva te face să suferi, caută mai întâi în tine, cauza primă a suferințelor tale.

Mai adesea se face răul inconștient, sau se agravează cu sensibilitate ceia ce se primește dela alții.

Sânt sentimente, pasiuni, care ușor se exagerează sau se încornorează de cei care le observă cu ochiul distrat. Spre exemplu noi dăm invidiei o valoare mare și urăm pe invidios, care mai adesea este un neputincios.

În suferința altora spre binele nostru, nu trebuie să vedem mereu dorința de a ni-l ridica.

Nenorocitul în fața fericii are altuia se simte mai sigur, mai părăsit și exagerează prin contrast mizeria sa, atârnând și mai puternic durerea. Numai creațiile nobile surd printre lacrimi văzând fericirea altora și se mulțămesc chiar când sânt excluse de la acel bine, care e ca și răul, un dar alternativ al vieții. Cum te vei conduce tu? Cautând mai întâi de a te cunoaște tu însuși, de a fi indulgent cu relele altora dar evitând de a le imita, ce-

rând puțin și dând mult; căutând a te înălța în apropierea naturii și cu spiritele alese, vii sau morți, cerând din când în când, pe-truce nu? Iluziuni să-ți împrumute magicele sale ochiane, pe-truce ca prin ele, tu să poți vedea viața în strălucirile ei cele mai bune.

Tradus de Smara

Pierina Delfino Sessa

Suntem fericiți d'a putea să dăm, aici, în traducere, acest articol al distinsei scriitoare italiene Pierina Delfino Sessa, mare filologă română; care trăiește la Geneva, scrie la mai toate revistele didactice și mai ales la «Le Ragarze», unde a dat o biografie foarte elogioasă despre colaboratoarea noastră și prin articolele ei: «Așa cum îmi vine dela inimă. «Spirale de lumină». «Sprijinește-te pe propriile tale picioare». «Bucuri care nu înșeală». «Dacă n'ar fi fost durerea în lume și alte adunate într'un elegant volum, scriitoarea s'a făcut cunoscută în lumea didactică și foarte apreciată în cea literară căci, pe lângă titlul său de laureată în literă la Roma și la Berlin luându și doctoratul, este o bibliofilă aleasă, cari își trece ziua în bibliotecă și nimic nu-i scapă necercetată și neînțeles. Pina și despre noi, care suntem ignorate de toți, știe câte ceva, lucru care m'a bucurat foarte mult despre această nobilă femeie soția doctorului Delfino Sessa. ■

De-a se secretară la societatea «Liceum femminile» din Geneva și organizatoarea tuturor festivităților literare și artistice, conferențiară și literată, căreia i se datorează mai multe volume de scrieri adresate mai toate tineretului, în ele biziindu moravurile și dând sfaturi foarte înțelepte și educative mamei și școlariilor de azi, cu țintă luând pe chiar copilașii sa, elevă în școlile din Geneva.

SMARA

RECOLTAREA LAPTELUI

Dr. Od. APOSTOL

O recoltare cât mai aseptică (adică lipsită de microbi) este imperios necesară. Astfel laptele nu se alterează ușor și mai ales e lipsit de bacilul Koch, bacilul tuberculozei, care prin laptele neiert sau prost fiert poate trece ușor în organismul nostru tuberculinându-ne.

Să luăm exemplul de cum se face recoltarea perfectă a laptelui, dela vărsatului Danezi și Olandezi.

Vaca va fi spălată pe mamelă și sfărcuri cu apă caldă și săpun, apoi cu apă caldă, picioarele dinapoi deasemeni, coada va fi fixată.

Cel ce mulge trebuie să nu fie tuberculos, să nu fie nevacinat contra vărsatului, să nu aibe leziuni sifilitice, să nu fie purtător de microbi (difterie, febră tifoidă, holeră, paratifus, icter, etc.), să aibă

mâinile curate, unghiile tăiate bluză curată pe el, ce o va îmbrăca numai când mulge, să-și acopere capul mai ales dacă are părul lung, să nu lase să se scurgă sudoarea lui în lapte.

Vasele în cari se recoltează laptele trebuie să fie de sticlă de porțelan sau de zinc cositorit, dar foarte curate.

După fiecare transport se vor spăla cu apă caldă și leșie, apoi cu apă caldă. Dacă e soare, se vor ține o oră la soare. Vasele vor fi bine închise și ferite de praf sau de animale (câini, pisici).

Nu vor fi ținute în grajduri, ci în camere speciale. Laptele va fi păstrat până la punerea lui în consumație, la o temperatură de 15 grade.

Într'un număr viitor, vom vorbi despre fraudele laptelui, și bacteriologia laptelui.

stela roșii ca de sânge care apar, zice români, înaintea războaelor, ș. c. l.

„Soarele și luna
Mi au ținut cununa!
Brazil și paltinași
I am avut nuntași
Preoții, Munții mari
Paseri lautar,
Paserele mii
Și stela făclii!

Poetul necunoscut al baladei acesteia preface cu puterea închipuirii lui, tot univerval într'un tempiu luminat cu făclile cerești și aduce toate constelațiile și toate podobeabe pământului față de cununia omului cu moartea! Judece oricine, fără părtinire, sublimul unui tablou așa de mare, și hotărăscă, dacă poate, cit e de adâncă, cât e de bogată comoara poeziei populului român. Totodată în privirea simțirii înduogăse, pe cât și în privirea frumuseții limbii noastre, însemnează, prietenă, câtă dragoste este cuprinsă în descrierea, ce face muma de copilul ei cind zice:

Cine-au cunoscut?
Cine mi-au văzut,
Măndru ciobănel
Tras printr'un inel?

dela că așa i-a fost scris... că așa i-a fost zodia... că așa i-a fost menit să fie, ș. c. l.

„Să le spui curat
Că m'am însurat
C'o mândră crăiasă
A lumei mireasă!

Nu poate fi vre-o zicere mai poetică și totodată mai potrivită pentru descrierea morții! Moartea e o răzândră crăiasă care domnește peste omenirea întreagă și totodată ea este mireasa lumii. Nu'i om care să nu fie logodit cu moartea din minutul ce intră în viață.

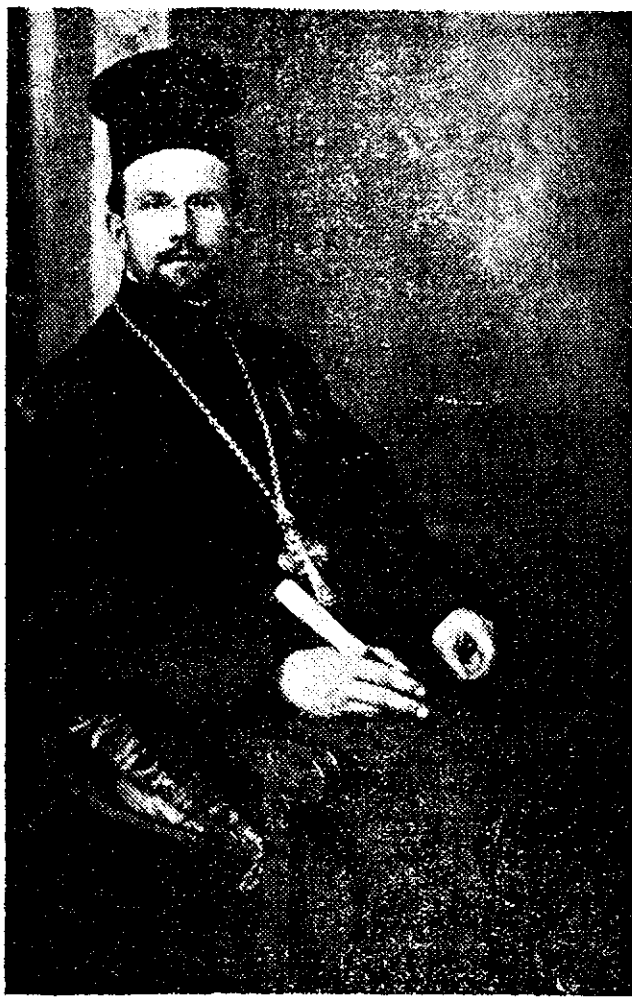
«Că la nunta mea
A căzut o stea.»

Stelele au o mare înrăurire asupra închipuirii populului român. El crede că fiecare om are câte o stea care din minutul ce-l naște și până ce moare, este tăiuc legată de soarta lui. Steaua românului se întuneacă când il amezință vre-o nenorocire, și cade din cer când el se apropie de gura morții. Sunt iarăși stele ce se arată din vreme în vreme ca o prevestire de mari întămplări între popoare. Așa sunt unele

Iconomul Stavrofor Corneliu M. Grumăzescu

Născut în anul 1896 Sept. 4 în orașul Lipsca (Germania), fiul profesorului M. Grumăzescu din Iași, fostul director al liceului «Anastase Boteșoț» (1902—1914) din Pomărla (Dorohoi). Cursurile Primare le-a făcut la Iași și Dorohoiu, pe cele secundare la Pomărla și Iași, iar pe cele universitare la facultatea teologică din București pe care le-a trecut cu mențiunea «cu laudă». Hirtonit diacon în ziua de 3 Noiembrie iar preot la 5 Noiembrie 1917 în bi-

de 15 Februarie 1925, subdirector seminarului teologic (15 Martie 1925), profesor suplinitor 1 Sept. 1925, mișionar eparhial (1 Sept. 1925) consilier eparhial (1 Noemb. 1926), profesor titular (1 Sept. 1927), director al revistei «Căminul» 1 Ian. 1927 și, în fine director al seminarului teologic din Eparhia Hotinului pe data de 1 Sept. 1928. S'a destins pe calea publicisticii colaborând la revista reviste și ziare ca: Noua Rev. Bis. Biserica Ortodoxă Ro-

serica Sf. Spiridon din Iași de către P. S. Arhieru Anthim P. Botoșăneanu (fostul episcop al Râmnicului N. Severin) pe se a m. parohiei Avrâmești din jud. Tutova.

În această calitate (15 Noiembrie 1917—1927) a restaurat biserica parohială, înzestrând o cu un rând de vestimente proești, un clopot și bibliotecă. Transferat, după cerere, la Parohia Perieni aceiași județ unde a restaurat casa parohială și a zidit din temelie o frumoasă biserică clădită din piatră care este o podobașă.

Numit preot la Catedrala episcopală din Galați pe data

mână, Crucea, Graiul Vremei, Luminătorul, «Galații Noi», Cultura Poporului, Gazeta Dorohoiului, Social-Tărânișmul etc. Tipărituri are în traducere: Conștiința creștină și războiul, Planetele sunt locu te? și Apusul cosmogoniilor.

Ranguri bisericești i s'a conferit de către P. S. Episcop Nicodim hirotesindu-l sacelar în Catedrala Episcopală din Huși (4 Ian. 1922) și de P. S. Episcop Cozma cel de iconom stavrofor în biserica din com. Slivna (Covurlui) în ziua de 6 Mai 1928. A fost decorat cu răsplata muncii pentru biserică în anul 1922.

Colaborator nu numai cu condeii

De ani de zile, colaborator al acestui ziar a fost Păr. Corneliu Grumăzescu. Pe cind Sf. Sa se afla preot la episcopia din Galați și apoi în treapta mai înaltă de director cultural al episcopiei, consilier-referent, cum se zice în legea de organizare a Bisericii și încă de pe când ziarul de acesta se tipărea în Cluj,—ne bucuram de dragostea Sfinției Sale, care ne trimetea articolele dela Galați.

Vremea a trecut. Noi am venit la București, Păr. Grumăzescu s'a mutat din Galați la Edeineți în Basarabia, în slujba de director al seminarului de acolo. Cu toate acestea nu ne-a părăsit cu dragostea și cu grija sa. Neînțecat ne-a dat dovada că prețuiește munca noastră, nu ne-a lăsat singuri și ne-a ajutat cu articolele sale.

Dar această colaborare se face și mai simțită pentru noi când nu numai trimete articole, dar curând ne-a cinstit și cu un dar bănesc. Ne-a trimes o mie de lei ca ajutor pentru foaie.

Cum s'um numim făpta această?

Fără îndoială, oameni dardanici mai sunt. Oamenii cărora s'le placă ceva și să-și arate plăcerea prin daruri se mai găsește. Dar ca cel care mun-cind pentru tine prin articole să-ți mai trimeată și ajutoare din pungă, fără a fi milionar și fără a se lăuda cu veniturii dela moșii, e un lucru rar.

Din pricina aceasta trebuie să numim pe Păr. Grumăzescu un colaborator cinstit. În adevăr noi știm că colaboratorii își merită plata pentru osteneala lor și pe cât se poate, aceasta se și

face, ca ceva firesc și cuviincios. Dar ca colaboratorul după ce muncește cu mintea să mai jertfească și cu punga, fără îndoială că aceasta este o ciudățenie. Dar e o ciudățenie care face cinste celui care o săvârșește, pe-trucă e înțeleasă pe o însușire, însușirea culturală. De aceia fapta aceasta face cinste Părintelui Grumăzescu și l dovedește și în faptă, vrednică unealtă pe ogorul culturii românești.

Să trăiască!

Răbojul cărților

Redacția revistei culturale «Făt-Frumos» din Suceava, i-mi trimite zilele trecute o cărtică de rugăciuni, tipărită în dialectul vorbei inistro-mănilor din Italia.

Inițiativa se datorește după cât am observat, D. Leca Morariu cunoscutul publicist și profesor din acele părți.

E prima cărtuie tipărită la noi de acest soi, pentru care fapt, privirile tuturor românilor băstinași, trebuie să se îndrepte către ea, sprijinind o cu banul. E bine, ca și frații celor departe de patria noastră, să le ajutam întărirea sentimentelor religioase și diferite alte virtuți folositoare educației morale și religioase.

Apelul distinsului apostol e pentru a se ajuta tipărirea mai multor cărtuții, pentru care inițiativă, mă adresez cu încredere la rândul meu tuturor cititorilor acestei gazete a o cumpăra. Orice sumă benevolă se va trimite la redacție. Prețul cărtuției e de 20 lei. C. Georgescu-Obrejița

Cismarul din colț

— Schiță după natură —

Locusc un cartier elegant boieresc, un cartier în care trompetele automobilelor particulare, sfășie aerul din zori până'n amurg.

Cuconițe frumoase învăluite până peste urechi în blănuri scumpe, trec grăbite în sus și în jos eșind din locuințele lor luxoase, locuințe cu portale de castel. Bulevardul acesta acuma în zilele de chiciură și ger desfașoară înaintea ochilor cercetători ceva încântător. În asfințitul soarelui, casele în stil bine chibzuit, profilează cupolele lor subțiri, cu contururi vagi, șterse pe un cer roșu, ca sângele proaspăt.

E ceasul liniștei, ceasul visărei pentru drumeții ce se reintorc din oraș. Treburile mărunte, s'au terminat și alene veneam și eu spre casă.

Nu mai este nimeni dealungul străzilor. Rătăcesc minunată de frumusețe peisagiului de iarnă cotesc, la dreapta pe strada mea.

Acı în colț, nepăsătoare de măreția luxului, împrejmuit, răsare o felioară de casă, umilită, pierdută.

Înlăuntru abia se întrezărește lumina împănenită a unei lămpi cu petrol.

Ce rost are căsuța asta aici? Cum s'a furiaș, ea, cu odaia ei săracă în mijlocul clădirilor mărețe și impunătoare?

Cine o locuște? Cine are îndrăzneala să-și depene firul vieții lui împovărate de nevoi în mijlocul bogățiilor împrejmuitoare?

Strecor pe ferestrașa din spre stradă o privire mirată și curioasă și văd, o masă mare de lucru încărcată cu calapoade de cismar.

Cați va ucenicii palizi sub lumina tristă a lăpei.

Și dau osteneala să coase împreună bucăți de piele, cari au forma ghetelor.

Patronul, singurul om voinic între ei toți, socotește cu privirea lui stăpânitoare, apoi tae grav, fășii de piele cu ajutorul unei foarfeci mari.

Ve-ro 4—5 copii de toate vârștele roiesc în jurul unei femei tinere, care leagăna cu duioșie un nou născut, pe genunchii ei subze.

Este o înfrigurare grozavă în casa aceasta, înfrigurare ce contrastează izbitor cu liniștea care domnește suverană, în palatele dezertate din jurul său.

Petrecri de tot felul au chemat pe toți aiurea.

Cum n'am un scop bine definit în seara aceia, mă hotărăsc să intru în căsuța cismarului.

Imping ușor ușa. Femeia turburată la chip și la grai, se uită nedumerită la mine.

Vreau să fac o comandă de ghețe; prind a zice, în vreme ce patronul îmi răspunde răspicat:

Eu nu sunt cismar de lux pentru D-stră.

Încerc să-l încredințez că am nevoie de niște ghețe bune

pentru cineva dintr'ai mei, asemeneia acelora pe cari le am văzut expuse, în galantar. Ca să intru și mai mult în voia patronului, încep să măngii un copilaș care se ostenea să facă un culcuș din cărpe unui pisoi cenușiu.

Femeia, îmi surăde, prinde puțin curaj, împinge încet un scaun, pofindu-mă să iau loc.

Ea mă socotește prietenă vrându-le binele și mai mult în șoapte, începe o lungă istorisire:

Nu luați în nume de rău Doamnă, asprimea omului meu; este amarăt săracul, că acuma de Crăciun și anul nou, nu ni s'a găsit nimic în casă, copiii sunt aproape debrăcați, glasuește femeia încet și pierdut despre toate neajunsurile lor.

Vorba ei are ceva din monotonia toarsului de f.s. Ascuit, ascuit încordându-mi toată atenția să mă pătrund bine de sușele oamenilor astora pierduți printre bogătași și pe cari nimeni nu-i cunoaște, nimeni nu-i ajută!

Când ne-am mutat aici în căsuța asta, ne-am bucurat că boerii mari, vor trimite oamenii lor din casă să lucreze la noi.

Cum să ne bage pe noi în seamă, niște bieți săraci? Ai noștri și de ne cunoșteau altdată, ne au dat utării de când ne-am mutat, așa de parte.

Și multe am mai pătimit de o vreme 'ncoace!..

Fetița noastră asta de 6 ani s'a îmbolnăvit rău înaintea Crăciunului. A venit s'o caute Domnu Doctor al mare dupe Bulevard — nu se sculase fetița din pat și iacă, ni s'au furat 2 perechi de ghețe cele mai frumoase, o comandă din care vroiam să achitam ucenicii și să țargum merindele pentru sărbători.

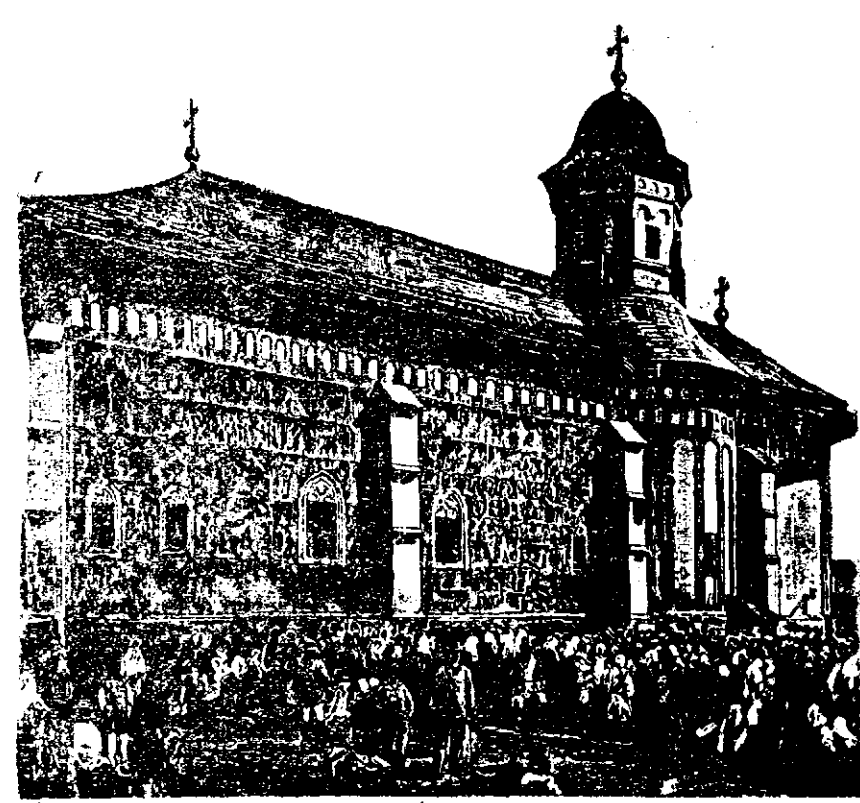
Am rămas fără sfant. Noroc cu cărcimarul din colțul străzei D stră, care ne a împrumutat 1400 lei. Cum i'om da înapoi Dumnezeu știe?! Multe, multe istoriseste biata femeie, pe când minutarul u-nui vechi ceasornic din perete, trece ușor de la șfert la jumătate.

Ascult smerită povestea asta, tristă și amară, a unor săraci căzuți aci în mijlocul bogățiilor.

Patronul, uitând prezența mea în căsuța lui, se ridică de la munca aprigă, scoate ușor șorțul, își trece de 2—3 ori pe fruntea bronbită de sudoare mâneca răsfrântă; apoi dus pe gânduri, oboșit cu privirea vagă cercează întinericul de-afară, prin care rar și sfios se mai strecoară câte un trecător.

Tantzi Budișteanu

Cetiți și răspândiți
„Cultura Poporului“

VECHEA MITROPOLIE
DIN SUCEAVA

Tâlcuirea Legilor

de Artur Gorovei

Despre coproprietate sau devălmășie

Cineva poate să fie singur proprietar al unui lucru, de pildă o bucată de pământ, dar se poate ca, împreună cu el, să aibă drepturi de proprietate, asupra aceluiași lucru, și alte persoane.

Așa, dacă moare un părinte, și lasă mai mulți copii, fără să fie regulat el cum are să se împărțească moștenirea între ei, atunci toți au drepturi de o potrivă asupra întregii moșteniri. Dacă în moștenire, pe lângă pământ, mai sunt și lucruri mișcătoare, să zicem vite, stupi, unelte de arătură, îmbrăcăminte, fiecare dintre moștenitori are drept asupra fiecărui lucru. Dacă este un cal, nu poate unu dintre moștenitori să spuie că-i numai al lui calul, și ceilalți să-și facă parte în alte lucruri, pentru că fiecare dintre ei are tot atâtea drepturi asupra fiecărei părți din acel cal.

Când mai mulți proprietari au astfel de drepturi asupra unui lucru, pe care încă nu l-au împărțit, se zice că sunt coproprietari sau în devălmășie asupra unui lucru comun.

Partea fiecăruia dintre coproprietari nu trebuie să fie numai de cât egală; unul poate să aibă un sfert, altul a cincea parte, altul a zecea parte, dar oricum ar fi, numai dreptul de proprietate este împărțit între ei, pe când lucrul rămâne neîmpărțit, sau cum se zice în lege: indivizibil iar starea în care se găsească astfel de proprietari, se numește stare de indiviziune.

Indiviziunea ie sfârșit când se face împărțea între coproprietari în indiviziune atunci fiecare își ia parte după cum s'a înțeles cu ceilalți, sau după cum va hotărî judecata, când părțile nu se pot înțelege.

Sunt însă lucruri care nu se pot împărți, și coproprietarii acestor lucruri trebuie să rămână totdeauna în indiviziune. De pildă, dacă între locul meu și al vecinului este un drum, pe care trebuie să umblăm amândoi, acel drum nu se poate împărți.

Cele mai multe neînțelegeri se iscă între oameni din pricina împrejurimilor comune, adică a zidurilor, a șanțurilor ori a gardurilor dintre două proprietăți. De acia se cuvine să vorbim mai pe larg despre aceste lucruri.

De multe ori proprietarii se înțeleg între dânșii care dintre ei să facă gardul care desparte locurile lor; alte dați, însă când unul repară un gard, cere ceilalți proprietari să-i plătească partea lui de cheltuială, pentru că gardul ar fi comun.

Când proprietarii nu se înțeleg asupra acestei pricini, legea a statoinic regula după care să se hotărăscă dacă împrejurirea este comună sau nu.

Dacă împrejurirea este un zid, se socotește comun, când nu s'ar putea dovedi, cu acte scrise, că zidul este proprietatea unuia singur dintre proprietari, sau când nu ar fi semne care să arate aceasta, adică dacă n'ar fi semn de necomunitate.

Este semn de necomunitate, când culmea zidului este aplecată într-o parte în care are picuş, și zidul atunci este al aceluia pe pământul cărui cade picuşul.

Fiecare coproprietar poate, cu învoirea vecinului, să zidească ceva lângă zidul comun și să bage grinzi în zid. Dar și vecinul are dreptul să-i scurteze grinzele până la jumătate zidului, când ar vrea și el să pue grinzi tot în acele locuri.

Orce coproprietar poate să înalte zidul comun, dar e dator a face singur cheltuielile înălțării și reparațiunile

de întreținere pentru partea înălțată. Dacă zidul comun nu e în stare a purta greutatea înălțării, cel ce vrea să l înalte e dator a-l face întreg din temelie cu cheltuiala sa, și orice adaus în grosime să-l facă pe locul său.

Vecinul care n'a contribuit la înălțare, poate câștiga dreptul de comunitate, plătiind cheltuiala pe jumătate, precum și jumătate din prețul locului ce s'ar fi întrebuințat pentru îngroșarea zidului. De asemenea vecinul unui zid care nu-i comun, plătiind stăpânului aceluia zid jumătate din valoarea zidului, capătă dreptul să aibă acel zid comun.

Sunt proprietăți care se despart prin șanțuri. Toate șanțurile între două proprietăți se socotesc comune, de nu va fi titlu (act scris) sau semne care să arate dinpotrivă.

Se cunoaște dacă un șanț e comun sau nu, după cum este aruncată țărna din el. Dacă țărna-i aruncată de amândouă părțile șanțului, și-i asemuită cu pământul, acesta este semn că șanțul i comun, adică la săparea lui s'a luat cămășă jumătate din pământul fiecărui vecin; dacă însă țărna-i aruncată numai de o singură parte a șanțului, atunci șanțul este proprietate numai a aceluia pe partea cărui este aruncată țărna.

Șanțul comun trebuie întreținut cu cheltuiala vecinilor.

Orice gard care desparte două proprietăți se socotește comun, dacă nu este dovadă scrisă protivnică, sau dacă proprietarul lui nu dovedește că de vreme îndelungată numai el a făcut și a întreținut acel gard. Dacă sunt doi vecini, și locul unuia este îngrădit peste tot, iar al celuiialt nu, atunci se socotește că și gardul care desparte amândouă locurile este tot al aceluia care are gardul împrejur.

ENERGII SUFLETEȘTI

de CONSTANTIN MUREȘANU

JOHN RUSKIN 1819-1900

John Ruskin, marele estetik, economist și pedagog englez, e o figură de cea mai mare actualitate pentru vremea de azi; în istoria idealismului, un caz unic; prezicerile lui se realizează cu ne mai văzută iuteală; visurile marelui reformator social, prinde viața trinică ca în urma pronunțării lor firei. O bună parte din premoniile cerute de învățatul Ruskin, au venit sub ochii lui. Anglia contemporană e încă sub influența lui Ruskin ori a vizitorului ruskinieni, idealști neobosiți.

Între anii 1843 — 1860, Ruskin e preotul artei. În studiile lui de pictură (Modern Painters) și arhitectură (The Seven Lamps of Architecture și The Stones of Venice), estetikul Ruskin vestește pe reformatorul de mai târziu. Cere din capul locului o cucernică reverență în fața frumosului; arta ca și omul, e o actualizare a gândului dumnezeesc «o întreținere de veșnicii»; «pentru progresul ei, trebuie să ți dai viața; ca s'o înțelegi, inima». Între sănătatea socială și frumosul artei, el stabilește legături ca dela cauză la efect; și bușugul de artă vestește prisos de viață; formele urâte sunt crainicul bolii și al decadenței.

Ca profesor la Oxford, predică vreme de 12 ani, că reforma socială e necesară în însăși interesul artei. În anul 1860, se termină întâia fază din viața lui Ruskin. Acuma începe activitatea lui ca reformator, și cu ea o serie întreagă de mișcări culturale și sociale, între cari și activitatea extra-scolară a universităților engleze. Ca economist, Ruskin pornește cu religioasă respect pentru muncă, adăugând însă că, activitatea economică trebuie să fie în condiții demne și sanitare, ca

urmare a principiului, că bogăția cea mai mare pentru o țară, nu-i marfa fabriciei, ci viața omului. Munca în condiții rele e tot atât de dezastruoasă ca și lipsa de muncă; iar criteriul pentru judecarea organizației economice nu-i folosul material al întreprinzătorului, ci cantitatea de fericie umană adusă de acea întreprindere: «Omul e soarele lumii», progresul omului trebuie să fie idealul tuturor. Se înțelege că asemenea convingeri au chemat contra lui înverșunate atacuri. În întrebarea lui Ruskin: «E posibilă un neam, care își trece viața în muncă grea, neroadă, mecanică și stupidă, să mai fie sănătos, fericit și de caracter?» răspund economiștii din tagma ortodoxă: «Fără îndoială — ca scriitor asupra artei e fără pereche, dar să rămâie unde se pricepe; despre știința noastră el nu știe nimic și spune prostii». Și nici printre esteții de meserie n'avea nume mai bun: «Ca economist, Ruskin e splendid; dar cine ar putea primi doctrina lui asupra artei?». Așa vorbeau dușmanii lui Ruskin.

Pedagogul Ruskin e la aceleși înălțimi ca și economistul: «Nu numai școala, ci toate așazămintele sociale, de exemplu fabrica, au datoria de a înlesni creșterea sufletelor de bună calitate». Ne amintește apoi de amara înșelare: «...de a considera puterile intelectuale — ca având demnitate în ele înșile și de o eroare și mai grosolană: «justificarea și prețuirea educației, ca un mijloc de avansare socială. Așa înainte, satira lui Ruskin nu cruță pe nimeni: «Nici irresponsabilitatea demagogului, nici bătăria burgheză și nici sensualitatea și perfidia nobilimii». Consideră «Imbecilitatea instruită și nerozia rafinată ca cele mai primejdioase forme de nebunie și stupiditate».

INFOMAȚII

Din Tară

La Facultatea de Medicină din București, a fost sărbătorit, distinsii profesor D. Doctor Gh. Marinescu, pentru strălucitul succes ce a avut în călătoriile pe care le-a făcut în Argentina și Brazilia, unde a ținut o serie de conferințe.

Guvernul a hotărât ca taxele de timbru și înregistrare să se mărească cu 20 la sută; pentru aceasta Corpul Avocaților e contra acestei legi. Credem deci că se va reveni.

Părintele Doctor Vasile Pociitan de la Biserica Sfinții Voevozi din București, a fost ales de către Sfântul Sinod pentru rangul de Arhieru Vicar cu titlul de Bărlădeanul, la Episcopia Hușilor.

Joi 24 Ianuarie în sala Dacia din București, s'a ținut congresul Invalizilor, văduvelor și orfanilor din război, la care au luat parte 2000 din aceștia.

La congres s'au hotărât: 1) Egalarea pensilor și a sporurilor de scumpete celor din teritoriile alipite cu ale celor din vechiul regat. 2) Acordarea de pensii tuturor invalizilor, orfanilor și văduvelor din război, cari azi nu primesc nimic. 3) Unificarea pensilor de război. 4) Improprierea tuturor invalizilor, orfanilor și văduvelor din război cu lotul la țară și cu lot de casă la oraș. 5) Modificarea legii I. O. V. 6) Achetarea despăgubirilor de război. 7) Statul să ia asupra și construirea unui palat al invalizilor și alte chestiuni. Toate aceste cereri au fost prezentate Inaltei Regente spre aprobare.

La Chișinău a fost un foc mare, unde au ars 12 prăvălii. Peste vre o 20 de familii au rămas fără adăpost. Pagubele sint de 2 milioane.

Femeile din Chișinău cer drepturi egale cu bărbaiții în politică. Se vede treaba că aceste femei nu au altă ceva mai bun de făcut!?

Din Străinătate

După o statistică oficială, aviația comercială franceză, a avut în anul 1928 nu mai puțin de 28 catastrofe gravă, 15 morți și 27 răniți.

În Franța în 1927 au apărut următoarele cărți: 1349 romane, 288 cărți de poezii, 364 cărți de teatru, 1028 cărți juridice, 874 cărți medicale, 1524 cărți artistice și științifice, 259 cărți istorice, 102 cărți bisericesti. Din aceste cărți, a căror număr este cu mult mai mic decât înainte de război, sunt unele care au avut tirajul mai mari, unele ajungând chiar la 100 de mii exemplare.

În Italia în orașul Aguilera în timpul când se cutea o slujbă de înmormântare într-o casă a unui membru din familie, plafonul casei a căzut peste cei ce erau de față. Cu această ocazie 40 de persoane au fost grav rănite.

În Venezuela, provincia Cumana a fost un cutremur mare care a costat viața la 300 oameni, iar peste 2000 răniți. Numărul celor rămași fără nici un adăpost este așa de mare, încât nici nu se cuvine să se numească.

În New-York, a fost vândută o proprietate cu 50 milioane lire sterline. E vorba de un teren pe care se găsesc 200 imobile. Toate acestea vor fi dărmate de nou cumpărător, care dorește să construiască un palat destinat unui teatru operă. Deci nu mai locul costă 40 miliarde de lei.

În Constantinopol a fost un foc mare, care a distrus 212 locuințe și 18 magazine. Ministerul de interne însăși a luat măsuri de pedepsire celor ce sânt vinovați de foc iar cei păgubași să fie ajutați.

O gazetă din Geneva, un din gazetele cu autoritate morală însemnată, numită: «Journal de Genève», a apărut la 1 Ianuarie 1929 a apărut a văd scris în frunte: «Am 100. Deci o gazetă care are 100 ani de existență».

În atelierul unei tipografii din Paris, se lucrează la cele mai mare carte, care a fost până acum, cu numele «Cuza de aur a industriei franceze». Această carte are o lungime de 4 metri iar filele vor fi întoarse de doi oameni. Această carte se ține părăște într'un singur exemplar.

O foale se scoate cu mult greutate. Cheltuielile sunt atât de mari în timpul de față încât fără ajutorul abonatului foaia este adesea între via și moarte. De acia rugăm seriou pe toți abonații și sprijinitorii acestui fol, să sunte în urmă cu plata abonamentelor, să ne trimesc sunele rămase, căci numai așa foaia aceasta se poate duca mai departe în lărgul ale neamului.

Dem. I. Ilescu-Palnea

Modul de predare, la educația fizică în școala primară

După ce am văzut importanța acestei dexterități în dezvoltarea armonică a fizicului, cât și asupra minții, a tinerilor generații pe care i educăm, în numărul trecut al acestei gazete, avem datoria a ști acum care, anume, ar fi metoda de predare, în raport cu marea însemnată pe care i-o dăm acestui obiect.

În această direcțiune, voi avea tendința a îndrepta pe cetitor.

Materia de gimnastică în programa noastră analitică e împărțită pentru 7 clase, avându-se în vedere etatea 7-14 ani. E bine împărțită, dacă vor avea fiecare clasă învățătorul său, o vom putea reda întocmai programului. Școalele noastre, însă, în mare parte sunt cu câte două puteri didactice, ba chiar cu câte una și în asemenea cazuri trebuie împărțite în 3 diviziuni. Prima diviziune o vor forma elevii de 7, 8 și 9 ani; a doua cei de 10, 11 și 12 ani; și a treia cei de 13, 14, 15, 16 și 17 ani.

Pentru prima diviziune sunt menite exclusiv, exercițiile de ordine și mai mult jocurile.

Cine dintre noi nu și reamintește cu drag de tinerețea plină de bucurie și de adevărată fericie, provenită cu priležul jocurilor în «cerc», «baba oarba», «câinele și pisica» etc. care, singure sunt în stare a face ca să fie plăcută viața școlarului începător.

Exercițiile de ordine, după părerea mea zic a-se face în marș, după ce va fi bine deprins, terminându-se treptat, treptat în exerciții libere, pe loc, cu mâinile și picioarele; capul și trunchiul, însă de tot simple, în două tacte, încete.

Metodul de predare este sintetic-analitic, sau de la părți la întreg. Urmând acestui metod, în a doua divizie se poate trece la exercițiile compuse, pe loc, în 3-5 timpi sau mai mulți chiar, cu tot atâtea mișcări.

În școala normală, îmi vine în minte, cum predam la școala de aplicație: 1. Se spunea cu vorba, exercițiu; 2. Arătarea din partea învățătorului; 3. Imitarea de către școlari; 4. Repetirea cu toți, însă fără tact; 5. Executarea după tact.

La a treia divizie încă se recomandă exerciții libere, marșurile, în timpul iernii; iar îndată când frumosele raze de soare de primăvară reapar din zarea depărtată a răsăritului, avem datoria a păși muciugățele ziduri ale salei de învățământ în care sub povara grea a orelor de lecțiuni, — pentru un elev — am petrecut o iarnă; și a ieși în plinul naturii, în curtea școlii, — la exercițiile gimnastice cu diferite aparate, pe care fiecare învățator și le poate face, singur, anume: o greutate de plumb, pentru întărirea mușchilor la mâini; paralele, niște aparate de salt etc.

În felul acesta se va vedea cum fețele palide, se vor îmbujora, cum debilitatea va dispărea, înlocuindu-se prin o viguroasă atitudine de un viitor și brav cetățean.

NECULAE TEȚIU
Învățător-Corbii-Făgăraș.

SIMFONII DIN TRECUT
versuri de cunoscuta scriitoare DOAMNA SMARA; se găsește de vânzare la «edacția ziarului» «Cultura Poporului». Str. Regală No. 16. Prețul 80 Lei

CUGETĂRI ALESE

Desăvârșiți oameni sunt aceia cari au făcut orice lucru în chip desăvârșit, nedespriind nimic din creațiunile lui Dumnezeu.

Cei obișnuiți cu cercetări științifice ne spun, că în un mare pas înainte, atunci când suntem siguri că nu știm ceva.

Să și amintească omul de treabă că nu-i dreptul lui, să trăiască din munca altuia.

Unde lipsește umanitate, cea mai frumoasă frumusețe e zadarnică.

Adă-ți aminte, că i mai bine să descoperi oameni mari decât să ajungi tu unul: fiindcă nu vei putea fi în cel mai bun caz, decât un om mare; dar poți descoperi și aduce mulți în rândul celor aleși.

Oamenii trebuie să știe că o vieță ușuratică, pe spina a altor făpturi, este o vieță pentru muște și lipitori, iar nu pentru oameni; cea mai bună rugăciune la începutul unei zile, este să nu-i pierdem clipele; și, cea mai mare fericie înainte de masă e conștiința, că ne-am agonisit hrană în chip cinstit.

Prima necesitate a vieții sociale este să fie clară în conștiința națională această lege — că oricine poate să-și păstreze ceea ce câștigat pe drept.

Orice creștere de entuziasm în viața spirituală a omului, se va ogindi în operele sufletului.

Cu ocazia sărbătorilor ce vor veni, recomandăm cetitorilor noștri, :: frumoasa carte ::

CELE ȘAPTE CUVINTE

ALE DOMNULUI HRISTOS PE CRUCE

de ARHIM. SCRIBAN

A se cere dela Biblioteca

<PENTRU TOȚI>

la toate librăriile din țară

Prețul 6 Lei

Sărbători și amintiri

Prin sărbători înțelegem slăvirea unor fapte mari din viața poporului nostru. Aceasta când este sărbătoare națională, iar când este sărbătoare bisericască de bună seamă că slăvim o faptă mare pe care a săvârșit-o biserica, sau pe vreun sfânt prin viața lui s'a făcut vrednic de a fi amintit veacurilor ca exemplu.

Sărbătorile naționale, cât și cele bisericesti, sunt de mare folos pentru educarea, pe tărâm patriotic, cât și religios a unui popor. În ele se arată scoțându-se la iveală, partea cea mai importantă (morală), care dându-se ca exemplu, servește la înălțarea sufletului nostru către acea putere nemărginită, răscolind cele mai ascunse părți ale ființei noastre și făcând să vibreze cele mai subțiri coarde ale sufletului nostru, arzând de dorul că odată să putem face și noi la fel. Multe sărbători din acestea ne redășteaptă, ne entuziasmează, mai cu seamă când sunt sărbătorite cu mare solemnitate, — dându-se mai multă atenție evenimentului și momentului. Să luăm spre exemplu sărbătoarea Eroilor. Aceasta sărbătoare ne pune parcă în fața realității, cum voinicii noștri își luau avânt pe câmpia Mărășeștilor și cum un glonte dușman îndoboria pe loc, rămânând nemiscați cu arma înmânăscaldată în sânge. Să luăm din religie pe sfântul Ioan Botezătorul care încins cu curtea și îmbrăcat în piele de urs, hrănindu-se cu miere sălbatecă, propovăduia prin pustie «pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui». Certă pe cei care trăiau în răutăți plini până în gât, să-

tindui să apuce drumul cel bun că s'a apropiat împărăția serurilor. Iată că din această cauză a atras ura Irodidei care i-a cerut capul pe tîpsie. Biserica și națiunea sărbătorește pe unii din aceștia, cinstindu-le memoria și admirându-le viața lor curată și sufletul lor mare. Biserica noastră și națiunea întreagă, mai sărbătorește și ziua de 24 Ianuarie, care ne amintește de un mare eveniment petrecut în istoria noastră națională.

Amintirea ei ne face să ne ducem cu gândul la Cuza, părintele poporului, care a avut grijă să dea pământ țăranului și altele. Ne amintește că tot el a făcut unirea Moldovei cu Muntenia, care până aci trăiau în vrazjbă. Ne mai amintește această zi cu unirea tuturor românilor depe întinsul plai românesc. De Unirea Ardealului cu patria noastră, a Basarabiei și Bucovinei, în urma vărsării de sânge a celor 800.000 de eroi. Și dacă aceste zile pe care le sărbătorește biserica și națiunea, ne amintesc de fapte mari vrednice de admirat și de slăvit, de ce să nu le sărbătorim cu toată luarea aminte, dându-le atențiunea cuvenită? În Capitala Țării, de bună seamă că se sărbătorește cum se cuvine, dar în popor se «trag de coadă» cum zice românul. Învățătorii și preoții sunt făcuți răspunzători în fața lui Dumnezeu și a națiunii când aceste fapte mărețe nu sunt răsplatite prin atențiunea cuvenită scoasă în relief mai întâiu de ei. Numai așa vom putea ridica poporul și educa cum trebuie la înălțimea pretențiunilor noastre.